

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 309/2019-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. augusta 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], a maloletého [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného zákonnou zástupkyňou matkou [REDAKČIA], všetci [REDAKČIA], zastúpených advokátom Mgr. Petrom Troščákom, Hlavná 50, Prešov, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 NcC 1/2019 z 22. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] a maloletého [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], a maloletého [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného zákonnou

zástupkyňou matkou [REDACTED], všetci [REDACTED] (ďalej spolu len „sťažovatelia“ alebo samostatne „sťažovateľka v 1. rade“ a „maloletý sťažovateľ“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 NcC 1/2019 z 22. januára 2019 (ďalej len „namietané uznesenie krajského súdu“).

2. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uviedli, že otec maloletého sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] podal 20. septembra 2017 na Okresnom súde Bardejov (ďalej len „okresný súd“) návrh na výkon rozhodnutia vo veci maloletého dieťaťa v zmysle § 370 a nasl. Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“), ktoré je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 4 Em 1/2017. Vec bola pridelená sudcovi [REDACTED] (ďalej len „zákonný sudca“).

3. Sťažovateľka v 1. rade podaním z 28. novembra 2018 okresnému súdu uviedla, že už podaním z 15. októbra 2018 urobeného v rámci konania okresného súdu sp. zn. 4 P 165/2017 vzniesla námietku zaujatosti proti zákonnému sudcovi, ako aj ostatným sudcom okresného súdu, a v dôvodoch poukázala najmä na to, že okresný súd uznesením sp. zn. 4 P 165/2017 z 10. októbra 2018 rozhodol tak, že znalkyňa [REDACTED] (ďalej len „znalkyňa“) nie je vylúčená z vykonávania znaleckých úkonov v tomto konaní. Predmetný postup zákonného sudcu považuje sťažovateľka v 1. rade za nezákonný a svojvoľný, keďže znalkyňa v súkromnom znaleckom posudku č. 2/2018 z 30. augusta 2018 prejudikovala svoje odborné závery o vhodnosti striedavej osobnej starostlivosti, dokonca v týždňovom intervale bez toho, aby vyšetrila matku a mala zistenú celú rodinnú situáciu, čo vzbudzuje dôvodnú pochybnosť o nestrannosti znalkyne v očiach matky ako účastníčky konania. Znalkyňa navyše navrhla konkrétnu úpravu výkonu rodičovských práv a povinností a takto zasiahla do rozhodovacej právomoci súdu, či už v rámci hodnotenia dôkazov alebo rozhodnutia vo veci. Ďalším dôvodom bola skutočnosť, že na okresnom súde pôsobí sestra otca maloletého sťažovateľa [REDACTED] ako sudkyňa, ktorá je tak kolegyňou zákonného sudcu, dokonca na spoločnom pracovisku, teda „u sudcu sú dané symptómy vážneho nedostatku ako subjektívnej, tak aj objektívnej nestrannosti“.

4. Dňa 11. februára 2019 bolo sťažovateľke v 1. rade doručené namietané uznesenie krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté tak, že zákonný sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 4 Em 1/2017. Toto uznesenie považujú sťažovatelia za neodôvodnené, nepreskúmateľné, zjavne svojvoľné a arbitrárne, pretože podľa ich názoru hrubo nerešpektuje platnú právnu úpravu a rozhodovaciu prax ústavného súdu v otázke rozsahu a kvality odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Sťažovateľka v 1. rade je presvedčená, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal so vzťahom medzi sudcami pôsobiacimi na jednom súde a závažne pochybil aj vyslovením nesprávneho právneho názoru, že námietka sťažovateľky v 1. rade týkajúca sa nevyhlásenia znalkyne je okolnosťou týkajúcou sa procesného postupu sudcu a v zmysle § 49 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a nie je dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Zároveň je toho názoru, že krajský súd nerozhodol o celej námietke zaujatosti, keďže z rovnakého dôvodu vznesla námietku zaujatosti aj proti ostatným sudcom okresného súdu.

5. Sťažovateľka v 1. rade ďalej uviedla, že si je vedomá záverov ústavného súdu vyplývajúcich z uznesenia sp. zn. I. ÚS 5/2019 z 9. januára 2019, avšak na druhej strane argumentovala, že v predmetnej veci ide o zásadne odlišný prípad, keďže námietka zaujatosti bola vznesená v rámci konania o výkon rozhodnutia vo veci maloletého dieťaťa v zmysle § 370 a nasl. CMP, pričom okresný súd uznesením sp. zn. 4 Em 1/2017 zo 17. októbra 2017 rozhodol tak, že nariadil výkon neodkladného opatrenia vydaného uznesením okresného súdu sp. zn. 6 P 30/2017 z 27. júna 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 24 CoP 20/2017 z 3. augusta 2017, ktorým bol upravený styk otca s maloletým sťažovateľom v 2. rade. Sťažovateľka v 1. rade zároveň poukázala na skutočnosť, že podala odvolanie proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 Em 1/2017 zo 17. októbra 2017, avšak krajský súd uznesením sp. zn. 10 CoE 38 /2017 z 5. augusta 2018 toto uznesenie potvrdil.

6. Podľa názoru sťažovateľky v 1. rade je pritom nepochybné, že v rámci konania o výkon rozhodnutia vo veci maloletého dieťaťa, po nariadení výkonu rozhodnutia môže okresný súd vykonávať úkony a opatrenia smerujúce proti sťažovateľke v 1. rade, napr.

jej uznesením ukladať poriadkové pokuty do 1 000 €, a to aj opakovane za každé porušenie, alebo uskutočniť výkon odňatím maloletého sťažovateľa v 2. rade. Proti týmto úkonom a opatreniam neexistuje žiaden opravný prostriedok, ktorý by sťažovateľka v 1. rade pred podaním ústavnej sťažnosti mohla využiť, keďže Civilný mimosporový poriadok a Civilný sporový poriadok nepripúšťajú opravný prostriedok proti uzneseniu o uložení pokuty, resp. proti uskutočneniu výkonu odňatím maloletého dieťaťa. Z tohto dôvodu tu zároveň neprichádza do úvahy ani dovolanie, pretože dovolanie je možné podať len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí.

7. Na základe uvedenej sťažnostnej argumentácie sťažovateľa žiadali, aby ústavný súd pri prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia. Zároveň žiadali, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti a odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia v merite veci rozhodol tak, že vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu, namietané uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka si zároveň uplatnila náhradu trov konania.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

15. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

16. V zmysle čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkom konania a stranám sporu v ich právnych veciach pred všeobecnými súdmi alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavno-procesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

17. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

18. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá ústavnú sťažnosť, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

19. Ústavný súd už v minulosti v súvislosti so základným právom na prerokovanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru opakovane judikoval, že dané práva sú v Civilnom sporovom poriadku garantované aj prostredníctvom vylúčenia sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 49 až § 55 CSP). Obsahom týchto práv však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania vecí pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby a rozhodnúť o ňom.

20. Na účely čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s § 49 až § 53 CSP pod vylúčeným sudcom treba rozumieť nielen sudcu, ktorý bol skutočne vylúčený na základe rozhodnutia súdu, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti, ale aj sudcu, ktorý vylúčeným mal byť na základe objektívneho posúdenia jeho pomeru k veci alebo k účastníkom konania, alebo k ich zástupcom (porov. IV. ÚS 26/04).

21. Na tomto mieste ústavný súd odkazuje na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 17/2009 z 29. októbra 2009, podľa ktorého *„je rozhodovanie vylúčeným sudcom takou vadou konania, ku ktorej odvolací i dovolací súd, v rámci preskúmavania zákonnosti celého konania na základe podaného riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku, je povinný prihliadať z úradnej moci (§ 212 ods. 3 a § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.), a ktorá je dôvodom kasačného rozhodnutia. O takúto vadu ide bez ohľadu na to, či o vylúčení sudcu bolo alebo nebolo rozhodované nadriadeným súdom podľa § 16 ods. 1 O. s. p. a bez ohľadu na to, že takýmto prípadným rozhodnutím sudca z prejednávania a rozhodovania vecí vylúčený nebol. Inštitút vylúčenia sudcu je totiž objektívnou procesnou kategóriou a tým aj zásadne nezávislou na rozhodovaní podľa uvedeného ustanovenia. Niet žiadnej vecnej ani procesnej prekážky, aby v odvolacom alebo v dovolacom konaní nemohla byť otázka vylúčenia sudcu otvorená nanovo a prípadne aj inak zodpovedaná, a to bez ohľadu na to, aké skutkové dôvody boli skôr namietané alebo hodnotené.“*

22. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997 a sp. zn. 6 Cdo 210/2010 z 20. apríla 2011,

v ktorých sa okrem iných uvádza: „*Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) OSP posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.*“

23. Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi a judikatúry všeobecného súdnictva sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základných práv podľa čl. 46 a nasl. ústavy) dôvodom na podanie dovolania podľa § 420 písm. e) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo podľa § 420 písm. f) CSP ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (pozri napr. II. ÚS 595/2013, IV. ÚS 26/04, ale aj m. m. II. ÚS 130/02, IV. ÚS 31/03).

24. Pokiaľ podľa názoru sťažovateľky v 1. rade krajský súd napadnutým uznesením rozhodol zjavne neodôvodnene a arbitrárne a vo veci samej v konaní pred okresným súdom rozhoduje sudca, ktorý mal byť z dôvodu existencie objektívnych pochybností o jeho nezaujatosti z rozhodovania vylúčený, potom sa jej ústavná sťažnosť javí ako predčasná, keďže v ďalšom konaní pred všeobecnými súdmi môžu sťažovatelia postupovať už uvedeným spôsobom a domáhať sa ochrany svojich práv podaním dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. V tomto prípade teda v predmetnom konaní existuje „*iný súd*“, a to najvyšší súd, povolaný na poskytnutie ochrany právam sťažovateľov. Namietané uznesenie krajského súdu by mohlo zakladať porušenie označených práv sťažovateľov len v prípade, ak by bolo spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre nich a tento negatívny dôsledok by sa musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (m. m. III. ÚS 30/2010).

25. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, ktorá sa v ostatnom období pri preskúvaní rozhodnutí všeobecných súdov týkajúcich sa rozhodovania o námietkach zaujatosti prikláňa k názoru, podľa ktorého by takýto postup predchádzal právomoc všeobecných súdov, napr. uznesenie sp. zn. II. ÚS 165/2015 z 18. marca 2015, II. ÚS 313/2016 zo 14. apríla 2016, II. ÚS 794/2016 z 27. októbra 2016, II. ÚS 802/2016 z 27. októbra 2016 (porovnaj napr. II. ÚS 342/2014, III. ÚS 187/2015, III. ÚS 320/2015, II. ÚS 619/2015, I. ÚS 167/2016, I. ÚS 410/2016, I. ÚS 507/2016, III. ÚS 414/2017, III. ÚS 32/2017). Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy zjavne vyplýva, že pred podaním ústavnej sťažnosti musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

26. Podľa názoru sťažovateľky v 1. rade sa v danom prípade nemožno riadiť rozhodovacou činnosťou ústavného súdu, keďže ide o výkon rozhodnutia v zmysle § 370 a nasl. CMP. Sťažovateľka v 1. rade v danej súvislosti argumentovala, že okresný súd môže v predmetnom prípade v budúcnosti vykonávať úkony smerujúce proti nej, konkrétne môže jej uložiť poriadkovú pokutu až do výšky 1 000 €, resp. uskutočniť výkon rozhodnutia odňatím maloletého sťažovateľa v 2. rade, pričom proti týmto úkonom a opatreniam neexistuje žiaden opravný prostriedok, ktorý by sťažovateľka v 1. rade pred podaním ústavnej sťažnosti mohla využiť. Daná skutočnosť má zakladať právomoc ústavného súdu na rozhodovaní o napadnutom uznesení krajského súdu.

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že s predmetnou sťažnostnou námietkou sa nemôže v žiadnom prípade stotožniť. V konaniach o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých podľa § 370 a nasl. CMP všeobecný súd nemôže bezdôvodne pristupovať k ukladaniu poriadkových pokút, resp. k bezdôvodnému odňatiu maloletého dieťaťa. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že Civilný mimosporový poriadok v § 382 explicitne zakotvuje podmienky, na základe ktorých je všeobecný súd oprávnený uložiť poriadkovú pokutu, pričom z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že k uloženiu poriadkovej

pokuty môže dôjsť len v tom prípade, ak povinný dobrovoľne neplní povinnosti vyplývajúce z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, t. j. právoplatné a vykonateľné rozhodnutie všeobecného súdu nerešpektuje. Treba mať na zreteli, že uloženiu poriadkovej pokuty predchádza výzva zo strany všeobecného súdu, ktorá musí byť v zmysle § 379 CMP bezvýsledná. Ústavný súd zároveň pripomína, že uloženie poriadkovej pokuty zo strany súdu je fakultatívne a všeobecný súd musí vždy individuálne posúdiť, či neexistujú okolnosti, pre ktoré povinná osoba nemohla svoje povinnosti objektívne splniť.

28. Obdobné právne závery platia aj vo vzťahu k možnému odňatiu maloletého sťažovateľa na základe inštitútu zakotveného v § 386 CMP. Ústavný súd upozorňuje, že tento právny inštitút je krajným riešením a poslednou fázou vykonávacieho konania. Ani v tomto prípade všeobecný súd nepristupuje k odňatiu maloletého bezdôvodne, ale len v prípade nerešpektovania právoplatného rozhodnutia súdu, a to výlučne vtedy, ak iné spôsoby výkonu rozhodnutia v danom prípade nepostačovali a zároveň neexistujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobiť výkonu rozhodnutia.

29. Nad rámec uvedeného ústavný súd uzatvára, že predmetný argument sťažovateľky je navyše založený na možnom správaní okresného súdu v budúcnosti a nezakladá sa na žiadnych konkrétnych faktoch, pričom špekulatívnym argumentom týkajúcim sa možného správania všeobecného súdu v budúcnosti ústavný súd v žiadnom prípade nemôže podmieniť svoju rozhodovaciu činnosť.

30. Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

31. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva tiež vyplýva, že konanie o námietke zaujatosti nezávislé na konaní, v ktorom bola námietka uplatnená, sa týka predovšetkým procesných práv účastníka konania a netýka sa civilných práv a záväzkov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Aj keď konanie o námietke zaujatosti môže mať

vplyv na konanie vo veci samej, ide o nedostatočné spojenie a vzdialené následky, aby mohol čl. 6 ods. 1 dohovoru vstúpiť do hry, a preto je čl. 6 ods. 1 dohovoru na takéto konanie neaplikovateľný (pozri Ovcharenko proti Ukrajine, rozhodnutie z 20. 10. 2009, č. 26362/02, Schreiber and Boetsch, v. Francúzsko, č. 58751/00, rozhodnutie o prijateľnosti z 11. 12. 2003 a tiež Mianiovicz, v. Nemecko, č. 37111/04, 55440/07 a č. 55443/07, rozhodnutie o prijateľnosti z 19. 5. 2009, oddiel 1a), teda ústavná sťažnosť v tejto časti je v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2019